

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jarosław Wawrzyniak

Strona pozwana: Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że nieposiadające właściwości na podstawie tego przepisu państwo członkowskie, do którego został oddelegowany pracownik i w którym dziecko tego pracownika nie ma miejsca zamieszkania w każdym wypadku nie ma prawa do przyznania oddelegowanemu pracownikowi świadczeń rodzinnych, jeżeli oddelegowanie go do tego państwa członkowskiego nie jest dla niego pod względem prawnym niekorzystne?

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71 należy interpretować w ten sposób, że nieposiadające właściwości na podstawie tego przepisu państwo członkowskie, do którego został oddelegowany pracownik w każdym wypadku ma tylko wtedy prawo do przyznania świadczeń rodzinnych, jeżeli zostało stwierdzone, że pracownikowi nie przysługuje roszczenie do porównywalnych świadczeń rodzinnych w innym państwie członkowskim?

3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej również na pytanie drugie:

Czy przepisy prawa wspólnotowego tudzież prawa Unii stoją na przeszkodzie takiemu krajowemu przepisowi prawnemu jak § 65 ust. 1 akapit pierwszy pkt 2 w związku z § 65 ust. 2 Einkommensteuergesetz (ustawy o podatku dochodowym), na mocy którego prawo do świadczeń rodzinnych nie przysługuje jeżeli porównywalne świadczenia należą się zagranicą lub należałyby się zagranicą po złożeniu odpowiedniego wniosku?

4) W razie udzielenia na pytanie trzecie odpowiedzi twierdzącej:

Jak należy w takim wypadku rozwiązać kwestię zbiegu praw do świadczeń przysługujących w państwie właściwym, będącym jednocześnie państwem członkowskim, w którym mają miejsce zamieszkania dzieci pracownika i praw przysługujących w państwie członkowskim, które nie posiada właściwości i w którym dzieci pracownika nie mają miejsca zamieszkania?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. U. L 149, s. 2) w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-625/10)

(2011/C 103/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.P. Keppenne i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że ze względu na niewystarczające środki przyjęte w celu wdrożenia pierwszego pakietu kolejowego Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy:

— art. 6 ust. 3 i załącznika II do 91/440/EWG ze zmianami⁽¹⁾ oraz art. 14 ust. 2 dyrektywy 2001/14/WE⁽²⁾;

— art. 6 ust. 2-5 dyrektywy 2001/14/WE;

— art. 11 dyrektywy 2001/14/WE;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu Komisja podnosi dwa zarzuty.

W pierwszej kolejności Komisja zarzuca stronie pozwanej, że nie zastosowała się do wszystkich obowiązków ustanowionych przez pierwszy pakiet kolejowy, który ustala nie tylko rozdzielanie jednostek zapewniających świadczenie usług transportu kolejowego (we Francji, SNCF) od jednostek zobowiązanych do zarządzania infrastrukturą (we Francji, RFF), lecz również to, że funkcje zwane podstawowymi polegające na alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej, pobieraniu opłat za używanie infrastruktury i przyznawaniu licencji są zapewnione przez niezależne organy. Tymczasem SNCF jest zobowiązana do pełnienia niektórych funkcji podstawowych w zakresie przyznawania tras, które wykonuje za pośrednictwem Direction des Circulations Ferroviaires (DCF). Zdaniem Komisji ta wyspecjalizowana służba nie jest niezależna od SNCF na płaszczyźnie prawnej ani na płaszczyznach organizacyjnej i decyzyjnej.

W drugiej kolejności Komisja twierdzi, że uregulowania krajowe nie dokonują prawidłowej i pełnej transpozycji wymogów dyrektywy 2001/14/WE dotyczących sporządzenia planu wykonania dotyczącego pobierania opłat za dostęp do infrastruktury kolejowej. Francuskie ustawodawstwo budzi również wątpliwości w zakresie w jakim nie przewiduje wystarczających środków zachęty do zmniejszania kosztów zapewniania infrastruktury i wielkości opłat za dostęp.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/440/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych (Dz.U. L 237, s. 25).

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29).